

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ecclesiasticorum Vita, Moribus, Officiis Libri Tres

Schevichavius, Gisbertus

Mogvntiae, Anno M.DC.XXI.

Capvt VI. Cvr Ab Ecclesiasticis Viris tantam virtutis absolutionem postulet
Apostolus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42349

bus omnia fiant, non mentientes astu, sed compati-
entibus affectu, ut omnes lucrifaciant, & non per-
dant.

Hæc documenta & Apostoli præcepta clericis data
potissimum ex priore & posteriore Timotheica, &
Titiana epistolis desumpta sunt, & sequentibus capi-
tulis demonstrabuntur, de quibus Sanctus Gregorius
Nazianzenus Apolog. 1. Quotusquisque est, inquit, qui si ad
amplissimam regulamque seipsum exigat, quam Paulus de E-
piscopis & presbyteris fixit, nempe ut sobrii & prudentes sint,
non temulenti, non percussores, sed docendi periti, irreprehen-
sibiles, atque huiusmodi, ut nulla eos improborum calumnia at-
tingere queant, non sese à norma rectitudinis permultum ab-
esse comperiet? Ego quantumuis puer ad Sanctam Re-
ligionem vocatus hoc clarissime video, & ut Lector
meam deprecetur culpam vehementer rogo.

CAPVT VI.

CVR AB ECCLESIASTICIS VI-

ris tantam virtutis absolutiorem postulet

Apostolus.

§. **E**X P E D I T A & in promptu est responsio.
Propter amplissimam clericalis præsertim sa-
cerdotalis status & ordinis maiestatem, de qua au-
dire nonnullos Sanctos Patres pretium erit operæ.
Sanctus Clemens libro septimo, Constit. Apostol. capite tri-
gesimo secundo. Episcopo constitut presbyteros homines pios,
iustos, mites, non cupidos, veritatis studiosos, pro-
batos, sanctos, non acceptores personarum, qui
valeant

valeant docere sermonem veritatis, rectè procedentes in placitis Domini. Vtinam tales omnes sint, sed quando non sunt, canino dente rodendi non sunt. Vnde parcendum malorum etiã clericorum famæ propter status dignitatem. S. Hieronym. epistola 1. ad Heliodorum cap. 7. Absit à me, vt de Clericis quicquam sinistrum loquar, qui Apostolico gradu succedentes, Christi corpus sacro ore consociunt, per quos & nos Christiani sumus: qui clauēs regni cœlorum habentes, quodam modo ante iudicij diem iudicant: qui sponsam Domini sobria castitate conseruant. Sanctus non audent, non dico gladium, sed nec linguam stringere in Christum Domini, quod impius, vt faciat omnes angulos perscrutatur, sed tanto cautiùs & honestiùs viuendum Ecclesiasticis, ne calumniatoribus ansam porrigant. Audiamus porro non suã, sed Ecclesiasticã dignitatis causam apud Imperatorem Clericis parum æquum, perorantem.

S. S. Gregorius Magnus Sacerdotij amplitudinem declarat lib. 4. epist. 31. & habetur 11. q. 1. cap. 40. Sacerdotibus ad Mauritium Augustum, Sacerdotibus, inquit, non ex terrena potestate Dominus noster citius indignetur: sed excellenti consideratione propter eum cuius serui sunt, eis ita dominetur, vt etiã debitam reuerentiam impendat. Nam in diuinis eloquijs aliquando sacerdotes Dñi, aliquando Angeli vocantur. Nam & per Moysen de eo, qui ad iuramentum deducendus est, dicitur: Applica illum ad deos: id est, sacerdotes, Exod. 22. v. 8. Et rursum scriptum est: Dñs non detrahes. Ibid. v. 28. scilicet sacerdotibus & propheta ait, Malach. 2. v. 7. Labia sacerdotum custodiunt scientiam: & legem requirent ex ore eius; quia angelus Domini exercituum est. Ecclesiastica quoque testatur historia: quia cum pie memoria Constantino Principi oblata in scripto accusationes contra episcopos fuissent: libellos quidem accusationis accepit, & eosdem qui accusati fuerant, episcopos conuocans in eorum conspectu libellos, quos acceperat, incendit, dicens: Vos dii estis à vero Deo constituti: Ite, & inter vos causas

Sacerdotibus,
quia Dei ser-
ui, reuerenti.

Sacerdotes
quidam ter-
restres angeli
asq; adeo dñi

Egregium
Magni Con-
stantini fa-
ctus.

fas nostras discutite: quia dignum non est, ut nos iudicemus deos. Anteeum pagani in Republ. principes fuerunt, qui verum Deum nequientes, deos ligneos & lapideos colebant, & tamen eorum sacerdotibus honorem maximum tribuebant. Ista B. Gregor. Præclarum illud Magni Constantini factum narrant Ruff. lib. 1. eccles. hist. cap. 2. Theodoret. l. 1. c. 11. Niceph. l. 8. c. 16. Trip. l. 1.

§. Ioannes Chrysost. lib. 3. de sacerdotio. Sacerdotium regio tanto est excellentius, quantum spiritus & carnis intervallum est. Etenim sacerdotium ipsum in terra quidem peragitur, sed in celestium rerum classem ordinemque referendum est. Atque id per quam merito: quippe non mortalis quisque, non angelus, non archangelus, non alia quævis creata potentia, sed ipse Paracletus ordinem huiusmodi disposuit: qui mortalibus hominibus, etiamnum in carne manentibus auctor fuit, ut angelorum ministerium animo conciperent. Idcirco necesse est sacerdotem sic esse purum, ut si in ipsis cælis collocatus, inter cælestes illas virtutes medius staret. Nam dum conspicis Dominum immolatam, sacerdotem sacrificio incumbentem, ac preces fundentem, tum vero turbam circumfusam pretioso illo sanguine intingi, ac rubescere, etiamne te inter mortales versari atque in terra consistere censeres? annon potius euestigio in cælo transfereris, annon omnem carnis cogitationem abiiciens nudo animo, mente pura circumspicis quæ in cælo sunt? O miraculum, o Dei benignitatem: qui cum patre sursum sedet, in illo ipso temporis articulo omnium manibus pertractatur, ac se ipse tradit volentibus ipsum excipere ac complecti. Hoc ergo mysterium omnium maxime horrendum verendumque. Nam si quis consideret, in sacrificio quantum id sit mysterium, ut is scilicet, qui homo ipse sit, carne ac sanguine etiamnum constans, iique involutus beata atque immortalis natura illi prior fieri queat: tum probe intelliget, quanto sacerdotes honore, quanta dignitate Spiritus sancti gratia dignata fuerit. Etenim qui terram incolunt, atque in ea versantur, iis commissum est, ut ea quæ in cælis sunt, dispensent: iis quoque datum est, ut potestatem habeant, quam Deus optimus neque quod nunc Angelis concessit.

Sacerdotes
Regibus et
stantiores.

Sacerdotes
instar angelorum
puri
et sancti sint.

Idem omni-
bus Christus
qui ad Des-
patris dæ-
teram assidet
in sacrificio
et commu-
nione præ-
sens est.

Cælestia dis-
pensant sa-
cerdotes,

Angelis concessit.

Z

Ex Christi
propter
ratione,
calorum
mittendo
um potesta
te summa
cerdo. u. am
pitudine &
dignitas.

Angelis, neque Archangelis datam esse voluit: neque enim ad illos dictum est. Matthæi 16. vers. 19. & cap. 18. vers. 18. Quacunque alligaueritis in terra, erunt alligata & in cælo, & quacunque solueritis in terra, erunt soluta & in cælo. Habent quidem & terrestres principes vinculi potestatem, verum corporum solum. Id autem quod dico sacerdotum vinculum, ipsam etiam animam contingit, atque ad cælos vsque peruadit, vsque adeo, vt quacunque inferne sacerdotes confecerint, illa eadem

DEVS superne rata habeat, ac seruorum sententiam DOMINVS confirmet. Etenim quidnam hoc aliud esse dicas, nisi omnem rerum cælestium potestatem illis à DEO concessam?

Quorumcunque enim, ait, peccata retinueritis, retenta sunt. Quamnam, obsecro, potestas hac vna maior esse potest? Patero cum sacerdotibus communicauit.

Suam Christi potestatem vni fariam potestatem filio dedit; ceterum video ipsam eandem omnifariam potestatem à Deo filio illis traditam. Insuper manifesta despicere tantum istum principatum, sine quo neque salutis, neque promissorum bonorum compotes fieri possumus. Nam si quis non potest in regnum cælorum ingredi, nisi per aquam & Spiritum regeneratus fuerit. Ioannis tertio, versiculo quinto. Et qui non manducat carnem DOMINI

Sine sacerdote
vires non est
salus.

& sanguinem eius non bibit, æterna vita priuatur. Ioannis sexto, versiculo 53. Omnia autem hæc haud aliter, quam per sacrosanctas illas manus perficiuntur, manus, inquam sacerdotum, qui fiet citra illarum opem, aut gehennæ ignem euitare quis possit, aut repositæ in cælo corona præmia assequi? Per hos ipsos CHRISTVM induimus, vnacum DEI filio sepelimur, beatæ carnis illius membra efficitur: quoniam sacerdotes merito non modo plus vereri debemus, quam vel principes, vel reges,

Parentibus
magis hono
randi sacer
dotes.

verum etiam maiori honore, quam parentes proprios honestare. Parentes enim nos in præsentem, sacerdotes in vitam æternam generant.

Nunc & alios fide dignissimos sacerdotalis maiestatis testes producamus. Sanctus Ignatius epistola ad Smirnenses scripsit. Sacerdotium summam esse honorem, qui in hominibus constant. S. Ephrem tomo 1. serm. de Sacerdotio ex-

no exclamat: Sacerdotium esse miraculum stupendum, potestatem ineffabilem, venerandum mysterium, cœlum attingere, cum angelis versari. Vbi & addit præstantiam sacerdotii, non minus sacerdotum scelere, quemadmodum nec auri, nec margaritarum pretio quicquam officit luti, sordiumque contactus. Quod & his verbis docet Sanctus Chrysostomus homil. quarta. de verbis Isaia capite sexto. *Vidi DOMINUM: Cum videris sacerdotem indignum, ne traducas sacerdotium. Non enim oportet damnare, sed eum qui re bona male vritur. Quandoquidem Iudas proditor fuit, verum non ob id accisatur ordo Apostolicus, sed illius animus, nec crimen est sacerdotii, sed malum animi.*

Sancto Isidoro Pelusiotæ libro 2. epistola 20. vide-
tur sacerdotium medium quid inter humanam diuinamque
naturam. Procopio Gaza, in cap. 30. Exodi. excedere om-
ne humanum fastigium. Sanctus Gregorius Nazianzenus
Apolog. 1. Mediatorem inter Deum & hominem agere, ut opi-
nor, sacerdotis munus est. Philo lib. 2. de Monarchia tradit, sa-
cerdotem esse situm in quodam diuinæ humanæque
naturæ confinio. Sanctus Gregorius Nyssenus libro de vita
Mosis, probat ex diuina Scriptura, Sacerdotium non
rem humanam esse, sed diuinam. Sanctus Gregorius Na-
zianzenus oratione prima, ubi dixisset, Sacerdotem ve-
ritatis propugnatorem esse, ad altare supernum sa-
crificia transmittere, cum CHRISTO Sacerdotio
fungi, atque alia subdit: Et ut quod maius est
dicam, DEVS erit, aliosque deos
efficiet.

✠ (* *) ✠

Z a

GAPVT